СЕРБСКЕ НАРОДНЕ НОВИНЕ.

Новине наше излазе сваке седмице двапутъ а С. Нар. Листъ по єданпутъ.

ГОД. VIII.

Пренумерирати се може на свак. ц. к. Пошти съ полгод. ценомъ 5 фор. среб.

ЧИС. 43. ПЕШТА, Неделя 3. Юнія. 1845.

УНГАРІЯ.

Срблъи нетреба за свогъ Карловачкогъ Архіепископа и Митрополита име Патріарха да ходайствую.

(Одговоръ на одекъ Гдна Д. Бешлића у ч. 20. С. Н. Нов. о. г.)

У члену момъ (у ч. 7. С. Н. Нов. о. г.), као одговору на членъ Гдна Д. Б. (у ч. 66. С. Н. Нов. пр. г.), говоріо самъ, да име Патріарха, коє є Гднъ Д. Б. Карловачкомъ Арх. и Митрополиту нашемъ ради опредѣленія повольнієгъ му мѣста на државномъ Собору предходително народнымъ посредствованіємъ изходатайствовати желіо, таковомъ, будући самовластномъ духовномъ свегъ православногъ народа у ц. кр. землями Поглавару, ништа више неможе дати ни власти, ни чести (honores), а само бы ово повышеніє могло заръ представнике народа унгарскогъ побудити, да Митрополита нашегъ достойно мѣсто на држав. Собору скоріє опредѣле; рекао самъ далѣ, да то чинити небы ни совѣтно было, єръ бы Митрополити наши съ примлѣнѣмъ Патріаршеске титуле извѣстна своя виртуална права опасности губитка изложили и пр. и пр. Г. є Д. Б. на овай мой членъ и одговоръ написао одекъ, но подъ насловомъ: „Остає нуждно, да Срблъи свогъ Архіепископа Карловачкогъ учине за Патріарха,“ коє є само єдна часть манѣгъ предложенія у момъ члену была, а не смысао, или садржай цѣлога члена. Слѣдуюћи редови нека служе одеку за одговоръ.

Гднъ Д. Б. у почетку свогъ одека съ погребнымъ Патріарху Арсенію IV. говоренымъ словомъ моє о Патріаршеской титули Арсенія III. и овогъ IV. мнѣніє укрѣпляваюћи, додає примѣчаніє то: „губитку титуле Патріаршеске нису изгублѣне области криве;“ єръ Арсен. IV. (конфирмаціомъ Мар. Тересіє одъ Окт. 21. год. 1741.) постаде дѣйствителный (болѣ: потврђеный) Патріархъ, а те области небіяху повраћене.“ Но ово бы примѣчаніє само онда имало мѣста, да є са смрћу Арсен. III. у ц. кр. земляма преставшу Патріаршеску титулу кои одъ потомъ послѣдовавшы петъ наши у реченымъ земляма до Патріарха Арсен. IV. Архіепископа и Митрополита обновіо быо, єръ є Арсен. IV. и пріє речене конфирмаціє и то у Ипеку патріаршествовао, и текъ доцніє побуђеніємъ Цесара Карла VI. съ нѣколико тысућа народа прешао у Цесарске землѣ, гди є онда по смрти Вик. Іоанновића, петогъ наслѣдника Арсенія III., нашъ А.-Епско-Митрополитскій престолъ вдовствовао, и гди садъ по желъи народа и саизволеніємъ Двора на овай (престолъ) ступи: но наравно при задржанію титуле Патріарха, кою му є и Мар. Терезія поменутомъ конфирмаціомъ обезбѣдила, као што самъ све ово у члену момъ навео. И тако ніє Арсеніи IV. „кои є Србской нашой православной Цркви изгублѣну Патріаршію повратіо,“ єръ се по прелазку Патріарха Арс. III. у цесарске землѣ, редъ Патріарха Србско-Ипекски у Каллинику, Аѳанасію, и Мойсею (комъ є послѣднѣмъ у рѣчи стоєћій Арс. IV. послѣдовао) продужіо быо, — него Арсеній IV. єсть тай, комъ данашньи наши Корловачки Архіепископи осигурану свою Патріаршеску власть, и пуномоћіє захвалити имаю. А што су „по другій путъ Архіепископи наши после Патріарха Арс. IV. титулу Патріарха изоставили,“ можда има томе, као и у првомъ случаю, и други узрока, алъ ћеду сигурно међу таковыма быти и изгублѣне области. Да є неупотребленіє титуле Патріаршеске, коя є єдиный плодъ виртуалны права была, ова свакогъ дѣйствія лишила, — то невѣруємъ. Ако племићъ нашъ н. пр. изъ извѣстны узрока за нѣко време неће, или за несавѣтно налази презимену своме придавати рѣчь: „отъ“ (као нѣку титулу свогъ племићства), оће ли ово зато племићска му права недѣйственыма учинити?

Што далѣ у почетку друге ставе свога одека Гднъ Д. Б. пыта и после доказує, да мы при свемъ томъ у ц. кр. државама Патріаршію подићи и тако Патріарха имати можемо, противъ тога као могућности немамъ ништа, само што до одводи одъ предмета, о комъ є рѣчь. Као годъ што се кодъ политически Владара само на врховну власть гледа, а зову ли се они Кралѣви или Цареви или велики Господари (Султани) и пр. то къ ствари суштествено непринадлежи; (?) тако кодъ светы душепопечителя, а садъ и отностелно кодъ Првосвештеника моћъ чина и надлежателство у пространомъсмыслу узето притежность показує. Ако дакле Епископъ, Митрополитъ, и Патріархъ, єдногъ чина сущи, и єднако надлежатесство имаю: то имена Епископъ, Митрополитъ и Патріархъ єдногласећа постаю. Слѣдствено разлику овы (имена) суштно разлика припадаюће духовне власти опредѣлява, и само овда и людскогъ установленія степени владе хіерархическе (као што є Митрополітъ, Патріархъ) у призреніє узимаю се, и име Патріарха одъ Митрополітовогъ притежніє быва. Кнезъ є владаюћій н. пр. и Србскій и Валдежкій, и опетъ є овай притежніи одъ првогъ, премда првога кнежевина готово петъ путій пространіє граннце и іоштъ єданпутъ толико жителя има, него не само Валдекъ, но и осталы десетъ самодржавны Кнежевина сви скупа; разлика є дакле међу ньима та, што є Србскій подчинѣный а Валдежкій независимый Кнезъ. Са-

мовластіє у духовнымъ стварма єсть, што и Карловачкогъ Архіепископа надъ свима другимъ несамовластнымъ Архіепископыма узвышава, и Патріарху га равнымъ чини. И садъ се текъ рѣшити има постанѣ: єли нуждно или былъ савѣтно было име нашегъ Карловачкогъ Архіепископа и Митрополита съ именомъ Патріарха замѣнути? О нужди неможе быти рѣчь, почемъ у ц. кр. државама относително различія духовне владе при єднакомъ чину, т. є. выше Митрополита нема. А да бы при садашньимъ околностыма то чинити и несавѣтно было, о томе самъ у пређашнѣмъ члену говоріо и мнѣніє моє оправданія налази нарочито у посмотренію настоєћегъ не найповольнієгъ станя Отоманске владе. Разстроєніє такове найвећій добытакъ обриче Европейскимъ Пентархама. Ніє ли вѣроятно, да бы ова знаменита промѣна могла и оживленіє Митрополитовы виртуалны права и онда нужду замѣне имена истогъ съ именомъ Патріарха, као єдно између осталы слѣдства за собомъ повући? Изъ досадъ речены већъ явствує, да и пытанѣ: „кадъ се независими Првосвештеницы састану, ко ће коме у погледу места и столице предпоставлѣнъ быти,“ овде нема мѣста, и да є оно тако исто досадно пытанѣ, као што бы н. пр. ово было: кадъ се политически самостални Владари састану, тко ће коме у погледу столице предпоставлѣнъ быти? (Овде ми и нехотице на паметъ пада повѣсть о онымъ Посланицыма седамъ самодржавны Властій, кои су при саставляню Карловачкогъ мира у тако названу „Maria Fried“ капелу крозъ седмера на овой направлѣна врата улазили, за означеніє, да су сви независими и єданъ другомъ неподчинѣни.) Тако исто явствує, да и разрѣшеніє истогъ пытаня у одєку неможе темельно быти; єръ како ће „притежность духовне власти у своме простору и содржанію судъ да изрекне,“ ко ће одъ независимы Првосвештеника коме у погледу мѣста предпоставлѣнъ быти, кадъ се у положеномъ случаю предпоставля, да є притежность духовне власти єднака, почемъ є рѣчь о независимымъ Просвештеницыма? Што се напослѣдакъ оногъ потврѣенія каса: „и свештеницы су се у прво доба звали Епископыма“ само толико нузгредъ примѣчавамъ: звали су се и свештеницы у прво доба Епископыма, но не у смыслу, у комъ мы данасъ име „Епископъ“ узимамо (не у погледу чина), и у колико є име „Епископъ“ надзырателя означавало, сырѣчь Епископи су ради повѣданя цркве своє на нѣко време оставляли, и управленіє таковы повѣравали свештеницыма, сбогъ чега су се ови садъ и Епископыма т. є. надзырательима называли.

Убѣдомъ дакле овде изложены посмотренія я и опетъ зуключуємъ: Србльи нетреба за свогъ Карловачкогъ Архіепископа и Митрополита име Патріарха да ходатайствую. Устремлюймо, браћо, дѣятелность нашу на уклоніє душевно насъ тиштеће препона, и народна предпріятія, а проћимосе у имену тражити дике и величества.

Алекс Стоячковићъ.

СЕРБІЯ.

Београдъ, 1-тогъ Мая. — У 31-мъ числу Вашы Новина єданъ Коррешпондентъ съ Дунава издає єдно слово на похвалу Аустрійски Срба у овдашньой служби наодећисе, и жалисе, да се на ове люде у Србіи виче. Изоставляюћи овде све подробности истогъ слова, и не напоминюћи споредна умствованія у истомъ изражена, да сведемо у кратко содержаніє мыслы и теженѣ Г. Коррешпондента. Онъ се труди доказати ове тры ствари: 1. да є овде обшта вика на Србе Аустрійске; 2. да су овы люди, на коє се виче, изъ чистогъ родолюбія овамо прешли; и 3. да они своимъ у Србіи пребыванѣмъ велике услуге народу србскомъ указую.

Предузимаюћи на ове тры точке одговорити, морамо пре свега исповѣдити наше удивленіє сверху малогъ уваженія, коя є Г. Коррешпондентъ у слову своме показао спрама здравогъ разума оны своіи читателя, коима є предметъ, о комъ онъ пише, добро познатъ. Заиста Г. Коррешпондентъ или сматра своє читателѣ за тако лаковѣрне, да ће они безъ и найманѣгъ разсуждаваня речи нѣгове у редъ истиниты догађая уписати; или є онъ само то намѣравао, да нашу оностранску браћу, коя добро не познаю ствари и обстоятелства овдашня, у заблужденіє доведе, и да ій противу землѣ србске огорчи и и у непріятельство постави. Свакій човекъ, кои Србію и србске ствари познає, могао бы съ чистомъ совѣсћу Г. Коррешпонденту казати, да є немилостиво истину повредіо, кадъ є написао, да се у Србіи онострански Срби сматраю као какви туђинцы, и да є овде обшта вика противу ньи. Да є Коррешпондентъ казао, да се овде виче на нѣку часть онострански Срба, онда му се заиста не бы могло пребацыти, да се одъ истине удалява. Но искренно сообштеніє истине сигурно не долази у рачунъ ни Г. Коррешпонденту, ни оныма, коє онъ брани. Єръ да є онъ ову истину казао, да бы се рекло: „кадъ се виче на неке између Аустрійски Срба вальда су они дали томе какавъ поводъ; иначе, да та вика произлази одтудъ, само што су они съ оне стране, онда бы се морало викати на све безъ разлике, а не само на неке између ньи.“ Оваково сообштеніє дало бы после людма поводъ, да проникну у узроке ове повике, пакъ онда бы се дознало то, што су ови люди свакояко ради, да одъ разумногъ света сокрію, т. є. онда бы се дознало, да су овы люди заиста сами криви, ако се на ньи виче, и да є іоштъ добро, што ньово поступанѣ не производи друга за ньи слѣдствія, него само єдну праздну вику. Кадъ бы човекъ хтео изтраживати, какавъ є бью првый узрокъ, те се є вика противу оностраны Срба у Србіи подигла, онда бы морао описати многе ствари, коє бы жалостно было споминяти; ово описаніє распалило бы у народу србскомъ спомень многи већъ заборавлѣны неправда, и пристычућу противу оностранаца вику іоштъ снажніомъ и жесточіомъ учинило. Неполезно бы дакле было узроке ове изтраживати, и мысли наше у прошлость повраћати; а то бы было неполезно нарочно сада, кадъ имамо прилику гледати понавлянѣ исты узрока, у манѣмъ или већемъ степену. И ово послѣднѣ обстоятелство дає намъ сада право казати, да башъ да є прва повика противу гдикои оностранаца и неумѣстна была, ништа манѣ, начинъ ньовогъ правданя и браненя такавъ є, да є вика противу ньи морала постати праведна. Вика противу оностранаца, будући да у некимъ случаима ніє кадра была Правителство земальско изъ нѣговогъ равнодушія покренути, то се є истина догађало, да є явно незадовольство до тогъ огорченія гдекадъ долазило, да су люди изъ границе справедльивости неколико пута изишли, и у место кривы на све безъ изятія „немачкаре“ повикали. Но као што є ватра овогъ незадовольства была магновенна, тако се и вика та у своє границе повраћа, и место свію вообште, опетъ се є само на неке викало. И тако се слободно може рећи, да у Србіи нико не виче на све оностранце безъ разлике, него само на неке између ньи. Кодъ насъ цео светъ празнає, да се међу оностранцыма налази таковы людій, кои обште почитаніє заслужую, и кои се у повѣренымъ имъ званія-

ма, и вообште у животу своме, тако мудро и родолюбиво владаю, да се између ньи и отечественны сынова никаква разлика не чини. Овымъ людма мора быти тешко, кадъ ій люди дружства ньовогъ недостойни у своє япундже завыти покушаваю, и кадъ се труде, да вику ову обшту учине и на ньи пренесу и разпростране. — Но ови маневри нити ће моћи узвышеномъ уваженію отмѣнны и добры онострански Срба што годъ наудити, нити ће моћи нѣнымъ изобрѣтательима какву ползу принети. Овде є найпростый здравый разумъ довольно ємство, да ће овакова измышленія безъ успѣха остати, и да никакавъ разуманъ човекъ неће моћи вѣровати, да у Србіи влада некаква обшта вика противу Срба изъ Аустрійске државе. У Србіи ако ко виче на каквогъ Србина изъ оне стране, то быва не збогъ тога, што є онъ изъ оне стране, него збогъ тога, што овако или онако поступа; а то се исто чини и противу отечествены Срба, и ови исти люди, кои се туже, што се на ньи виче, морали бы признати и посведочити, да се кодъ насъ виче, и то гдекадъ колико неправіє, толико живлѣ и жесточіє, и на овдашнѣ Србе, пакъ овыма непада на умъ, да по новинама пишу и протестираю противу тога; мы знамо, да гди годъ су се люди толико одъ самовольства и тираніє ослободили, да могу слободно између себе говорити, ту да мора быти и узаймногъ критизираня, и да ту люди неће да сакриваю своє негованіє противу оны, коє они за своє противнике, сматраю; као што знамо и то, да нигди на свету нема такове землѣ, коя бы могла дати своимъ людма ту привилегію, да чине штогодъ оће, пакъ опетъ да несме нико ништа противу ньи рећи; и знаюћи то, мы се морамо чудити, како се неки люди не стиде, своє место рођеня као какво право неприкосновенности за обрану свою употреблявати.

(Продуженіє слѣдує.)

МОЛДАВІЯ.

Съ Валахійске границе, 13-гъ Мая. — Млађій сынъ Княза Стурзе, Григорій, венчао се безъ знаня своєгъ оца са французскомъ подъ именемъ Грофице Дашъ познатомъ списателькомъ, коя є найпре восточно изповѣданіє примила. на єдномъ польскомъ добру недалеко одъ Ясси. Князъ є као што се говори, Митрополита на то приволео, да є онъ овай бракъ за никакавъ прогласіо. — Генераллайтнантъ Федоровъ, гражданскій Губернаторъ Бессарабіє, быо є 2-гъ Мая у Ясси. Онъ се ту само неколико сатій задржавао, за коє є време Княза посѣтіо. Іоштъ тай данъ вратіо се онъ натрагъ и провео є ноћъ на лежећемъ на обали Прита польскомъ добру Г. Розновано. О опредѣленію овогъ посѣштенія разни се гласови разносе, кои су тако невѣроятни, да не бы ни спомена заслуживали, кадъ се небы изъ ньи правацъ овдашнѣгъ политическогъ слѣдствованя докучити дао. Придворници Стурзе потврждаваю, да є онъ по налогу свога Цара у Ясси долазіо, да Портиномъ Васаллу у име Самодржца свію Русса за нѣгово добро Правленіє државе благодарность изручи. — Други опетъ тавной слутньи слѣдуюћи потврждаваю, да є Г. Феодоровъ налогъ имао Князу наговестити, да бы онъ ради строжієгъ надзыранія Кордона на Дунаву у согласію са Главномъ Скупштиномъ одъ Цара Николая две регименте измоліо, будући да средства овогъ Княжества на споменутый конацъ ни су довольна. Они, кои таково што потврждаваю, заборавляю колико бы много ове две регименте у мнѣнію европейскій сила важиле. Можемо ли о Аустріи, коя одъ дана на данъ све веће уваженіє на Дунаву добыва, предпоставити, да бы она на таково што пристала?

АЛБАНІЯ.

Са границе, 28-гъ Мая. — Повторителна побуна Арнаута у некимъ окружіяма Албаніє на ново є христіянске тамошнѣ жителѣ страомъ напунила. Извѣстно се зна, да є србскій Агентъ у Цариграду Порти званично сообштіо, да христіянски жительи у Нишу и около Ниша у намѣренію єсу у Сербію изселити се, будући да угнѣтеніє самовольны турскій поглавара више подносити немогу. Обште се пита, зашто у престолномъ граду совокуплѣни Посланици о томъ ни речице споменули ни су; но коме су обстоятелства позната, тай ће врло добро знати, да бы они таковимъ чимъ како овде у Цариграду, тако и по повратку своимъ у отечество главу свою на коцку метали.

ТУРСКА.

Продуженіє и Заключеніє.) — Куда Филортодокси са своимъ предиріятіяма теже, излаже Г. Ципріянъ Робертъ одма затимъ, каошто слѣдує: „Знатанъ уговоръ одъ год. 1840., коємъ є Французска изъ совѣта великій сила исключена, побудіо є у Хелленима надежду, да ће французскій Кабинетъ дрзновеніє имати у овомъ одцепленію остати, они су рачунили на нѣму ма и потайну помоћъ и ни су оклевали ратъ на ново започети. Хитрени Кретяпи оставе Атину и извезу се, рођени одъ своєгъ земляка Херетиса, на прибрежіяма Крете, коє ньима одма обштомъ побуномъ одговори. Тессаліянацъ єданъ изъ брегова Войскій у греческой служби, Полковникъ Валенцасъ, отиде са своіомъ четом' Паликара у Тессалію и донесе раи оружія и ратне потребе; румеліотическій Капетанъ младый Каратассо скупи у Пелопонезу стотину храбры мужева, навезесе за Мацедонію и извезе се на узкости землѣ, коя свету Гору са твердомъ земльомъ саюжава. У овомъ положенію, коє онай, кои се на море наслоня, лако бранити може, скупи онъ около себе близу 10,000 мацедонскій Паликара. У исто време подигну се іоштъ већимъ числомъ Бугари. У провинціяма Епирусу, Тессалоніи и Мацедоніи. Турска бы влада пропала была, да су велике силе Грцима дѣлати дозволиле.“ Енглезске фрегатте блокирале су Крету и поглавице побунѣника морале су на енглезске бродове прећи, и своє отечество Муссулманима уступити. — Исту судбу имао є и Каратассо у светой Гори и Валенцасъ у Тессаліи; обоица су се морали потайно у Грецію вратити, али є несумнѣна истина, да бы безъ посредствованя великій сила год. 1841. Турска принуждена была старе провинціє, коє су преКаподистріє єдну часть Грецієсочинявале, опетъ Греціи уступити. Ако є покровителствуюћимъ силама за миръ и поредакъ на Востоку заиста стало было, то се поняти неможе, како су оне своимъ поступцима финанціялно станѣ државе горимъ учинити, а сотимъ появленіє побуне ускорити могле; єръ како є државна сила уничтожена была, одма су Филортодокси силу у своє руке добыли; чега ради Г. Робертъ примѣчава: „увѣреніє крепчіимъ постає, да се династія, као и држава укрепити неможе, ако се она свима народнимъ желяма неповинує, а између овы найнуждніє є умноженіє државе, при союженіємъ провинція Епируса, Тессаліє и Мацедоніє.“ Одтудъ се врло ясно види, да ніє мнимо попеченіє за уставномъ свободомъ, него да су движенія Филортодокса побуну произвела; єли Правителство у внутрености другчіє радити имало и могло, постає сасвимъ излишно питанѣ сотимъ, єръ како

се оно рѣшило, уговора са великимъ силама држати се, то ніе могло оно ову партаю никадъ задовольити, и навукло є на себе год. 1836. и 1841. нѣму мрзость у великой мери. У єдной точки смо са Ципріяномъ Робертомъ и другимъ Филхелленима совершено єдногъ мнѣнія, да є одъ 30 год. напредуюће движеніє западный провинція Турске, и ако се съ поля производи, опетъ внутренѣ, и то, каошто се самимъ собомъ разумева, христіянско, произходеће изъ мрзости противъ угнѣтенія муссулманскогъ. Ако потражимо свидѣтелство зато, то се имамо само кратити. — Али-Паша одъ Янине, кои є дуго време са грцима и погрченимъ христіянскимъ Албанезима у найтешнѣмъ союзу быо, и самъ гласове разпростирати дао, да ће подъ именомъ Александра христіянство примити; єсу ли пакъ грци, или тако названи хеллени, поглавиту силу сочинявали и хоћеду ли сочинявати, то є друго питанѣ. Но было то како му драго, изпитиванѣ тога засадъ є сасвимъ излишно, єрбо є станѣ стварій садашнѣмъ греческомъ Правителству руководенѣ у руке дало, и сбогъ тога се движеніє греческимъ называ. — Довде немачке Новине „Ausland." Далѣ се у истимъ Новинама изпитує, какову ћеду роллу греческе, какову славенске стихіє играти, кадъ се турска држава у своє части разпадати стане. Оне у овамо и онамо движућимъ се славенскимъ стихіяма руссійску, а у греческимъ французску руку видити мысле. Коллеттиса држе за принуђено орудіє Филортодокса, кои у садашньимъ своимъ попеченіяма французскій карактеръ показую. — Колико є ово сумнително, толико є іоштъ дрзкіє потврждениє Ципріяна Роберта: да Колеттисъ укреплява моћъ Правителства и уређує купленѣ данка, да бы сотимъ крепче политическо средоточіє приобрѣо и народу дозволіо на полѣ дѣйствовати. У прочемъ примѣчава Ципріянъ Робертъ у смотренію пограничны неспоразумнѣнія: „Портинъ Диванъ мысли, да Министеріюму Колеттисовомъ найгорчіє прекоре чинити има. Многе су ноте међуусобно писане и полемика се чакъ у Новине обои земаля разпострла. Порта пребацує греческой држави, да она потайно паликарска движенія у Епирусу и Тессаліи подпомаже. Атинскій Кабинетъ пакъ одъ своє стране труди се доказати, да се четама Клефта светый зракъ родолюбія, коима ій множина окружава, одузети неможе, развѣ ако имъ се совершеномъ амнестіомъ средства одузму жертвама туранства представляти се; оваковимъ начиномъ бы ове чете моралну силу изгубиле и разишле бы се и анархическа бы движенія на граници престала. У колико се ови доводи слабогъ основа быти виде, то се опетъ сотимъ немогућность одъ стране Правителства показує, движеніє свободны грка на корысть ньове браће угушити. — Порта є пакъ пріятелскій увѣраваня греческогъ Кабинета, коя у поведенію овогъ ништа променула ни су, сита, и да бы свою ярость засведочила употребила є прилику, кою су іой Румелійске Паше дале, и дала є греческе Емиссере, кои су по селима ишли, и соучастнике за предстоєће движеніє Хеллена противъ полумесеца купили, похватити. Подъ изговоромъ, да се у постави хальина овы созаклѣтника у Атини печатаны проклaмація налазило, забранила є Порта ма каква у Греціи печатана списанія уносити. Довде є Порта у своимъ праву была, кадъ є себе немоћномъ увидила собственномъ силомъ греческе провинціє у покорности оддржати, обратила се она са єдномъ нотомъ на покровителствующе силе, у коіой се трудила, све плетке греческогъ Кабинета одкрити."

ШПАНІЯ.

Изъ Париза 30. Мая являю, да є Донъ Карлосъ на корысть свога сына на престолъ шпанскій оставку дао потврђує се. Онъ є ово учиніо у писму єдномъ одъ 18-гъ Мая на своегъ сына управлѣномъ, у коємъ скупа явля, да ће онъ у будуће титулу Графа одъ Молине носити. Онъ се изясню є предъ шпанскимъ народомъ и предъ целомъ Европомъ, да се по совѣсти своіой свію политическій предпріятія одриче. Принцъ отъ Астуріє изясню є се, да ће као покоранъ сынъ желби свога отца одговорити, и узима за будућность титулу Графа одъ Монтемолинъ. У єдномъ на шпанскій народъ управлѣномъ манифесту одъ 22-гъ Мая потврждава Принцъ одъ Астуріє, да онъ на противъ кога осветомъ недише, и да ће ако му се кадгодъ двери отечества отворе, све шпаньолце єдномъ любовію обимати. Правда, поправакъ свію учинѣны погрешака, помиреніє на правичности основано быт'ћеду основи нѣгове политике. Онъ є на све са честію и нѣговомъ совѣстію союзиме жертве готовъ, да бы се само гражданскомъ рату конацъ учиніо и помиреніє са кралѣвскомъ породицомъ постигло.

ТРГОВИНА и РАДИНОСТЬ.

Мошонь, 5-гъ Юнія. — Данасъ є цена ране слѣдующа: чисто жито 4 фр. 30 кр. — 5 фр. 30 кр. — 6 фр.; наполица 3 фр. 21 кр. — 3 фр. 24 кр. — 3 фр. 36 кр.; ражь 3 фр. 18 кр. — 3 фр. 48 кр. — 4 фр.; єчамъ 2 фр. 18 кр. — 2 фр. 30 кр. — 2 фр. 45 кр.; зобъ 2 фр. 9 кр. — 2 фр. 20 кр. — 2 фр. 30 кр.; кукурузъ 3 фр. 15 кр. — 3 фр. 24. — 3 фр. 45 кр. шайна пож. мер. —

Бечка пiяца. 5-тогъ Юнія п. р. дотерано є 1028 комада свиня. Цена є была 25 — 27 кр. фунта, и све се, што є годъ дотерано, прадало. Рогате марве є было 2101. Волови су продавани по 43—46 фр. цента. Телећина пакъ по 23 — 25 кр. фунта. В. В.

Цена ране у Пешти 13. Юнія по рим, Пешт. мер. грош. В. В.

	найб.	сред.	лош.
Жито	150	140	130
Наполица	105	100	—
Ражь	93	90	85
Єчамъ	75	72	70
Зобъ	68	65	63
Кукурузъ	85	80	76

Станѣ Дунава у Пешти.

12-гъ Юнія по рим.		13′	8″ 0‴	н. о.
13.	—	—	13′ 4″ 6‴	—
14.	—	—	13′ 2″ 3‴	—

ОГЛАСИТЕЛЬ.

ФАННИ БЕРГЪ

препоручує свою новоотворену трговину украсителны еспапа за госпоє

У Пешти, у вацкой улици, у кући Грофа Наке, у другомъ спрату, лево 12.

и чини внимателне на новодошавше оногъ рода найфиніє помодне еспапе по найновіимъ Паризскимъ и Бечкимъ мустрама. Исто тако се и све наручбине по найефтинію цену примаю.

Учредникъ и Издаватель Ѳеодоръ Павловичь. — У Пешти М. Дороѳеє улици Nro. 20.

У ПЕШТИ, писмени І. Баймела.